

לקוטים וספורים נפלאים

פרשת שופטים

"ושפטו את העם משפט צדק" (טז, יח)

סיפר אברהם תלמיד חכם, מעשה שאירע אצלו: מספר שבועות לאחר נישואי, אירע המעשה הבא: הייתי נוהג ללמוד בביתנו בשעת הערב.

ישבתי בסלון ולמדתי כפי שהורגלתי ללמוד בקול ובריכוז.

והנה באחד הימים הבחנתי ברעייתי שאין פניה אלי כתמול שלשום. הרגשתי שיש בלבה איזושהי תרעומת עלי.

התפלאתי מאוד שכן חיינו עד אז במלא האחוה והרעות כפי שראוי להיות בכל בית של תורה כמובן, כפי שלימדוני, לא התעלמתי ולא המתנתי, אלא מיד ניגשתי ושאלתי אותה: מה קרה? והאם הבחנתי נכונה?

ואכן, היא תינתה בפני את אשר בליבה וכך התלוננה: באחד הלילות נכנסתי לסלון כדי לקחת דבר-מה. אתה ישבת ולמדת והשתדלתי לא להפריע,

אך אתה הרגשת צורך משום-מה להעיר לי בנימה פוגעת: "לכי מכאן! לכי מכאן! וחזרת שוב ושוב על הבקשה הבוטה הזו.

אם כניסתי לחדר הפריעה לך, היה עליך להעיר בצורה עדינה יותר שזה מפריע לך ולא לפקוד עלי בכזו בוטות שעלי ללכת...

נדהמתי למשמע אוזני - מספר האברך - מעולם לא עלה על דעתי לדבר כך, ובוודאי לא לאשתי הטובה והמסורה. לא ידעתי את נפשי ולא הבנתי איך שמעה מפי כדבר הזה. אימצתי את זיכרוני אך לשוא.

ניסיתי לחקור ולברר אצלה באיזה יום זה קרה. היתכן שמרוב ריכוז בלימודי לא שמתי לב ונכשלתי בדיבורי? לאחר ששיחזרתי את כל סדרי לימודי בלילות האחרים בדקדוק רב והכל עבר בזכרוני כמו סרט-נע, האיר ה' את עיני ונפתרה התעלומה: הורגלתי מנעורי ללמוד בקול ולהוציא מהפה כל מילה

שאני לומד, כפי שלימדוני חז"ל (עירובין נד.) חיים הם למוצאיהם, לאלו שמוציאים בפה את הדברים שלומדים, וגם מועיל לזיכרון.

ובכן, באותו ערב שאירע המעשה, אחזתי בלימודי במסכת שבת בעניין עירוב המועיל להוציא מרשות לרשות בשבת, קראתי בריכוז ובקול את דברי הגמרא החל מדף ו ע"א לדף ו ע"ב, בזה הלשון: "מי שיש לו ב' בתים בשני צידי רשות הרבים, עושה לחי מכאן (=עמוד צמוד לקיר בצד פתח המבוי) ולחי מכאן..." ובדיוק אז נכנסה אשתי ואפילו לא הרגשתי...

חזרתי בקול חזק "לחי מכאן ולחי מכאן", והיא שמעה את המלים הללו, והייתה בטוחה שאני תובע ממנה שוב ושוב "לכי מכאן! לכי מכאן!" ויצאה מהחדר פגועה..."

הנה כי כן, עד כמה קשה בסיטואציה כזו, לרדת לסוף דעתו וכוונתו של הזולת וללמד עליו זכות, אך גם כאן מצווים אנו לדון לזכות. (איש לרעהו)

"וכי תאמר בלבבך איכה נדע את הדבר

אשר לא דברו ה'" (יח, א)

הדור שלנו, ברוך השם, מאוד מודע לרגשות שלו. רב ההחלטות שלנו נעשות בהתאם לשאלה 'איך אנחנו מרגישים עם זה'.

אנחנו נותנים מרחב הכרעה לרגשות, אם משהו 'לא מרגיש לנו' נוח או נכון - זה יעצר אותנו מלעשות, ואם אנחנו מרגישים משיכה חזקה לצעד מסוים, אם יש דברים שגורמים לנו להתרגש ולהתפעל - מבחינתנו זה הסימן שמדבר בצעד נכון.

והאמת, זה טבעי: באמת, למה שנרצה להתאמץ - בשביל משהו שלא גורם לנו הרגשה טובה? אפשר לציין לא מעט דגמאות, מכל תחום. אם זה בעבודת השם - שם אנו בוחרים להשקיע במצוות ש'מרגשים אותנו', אם זה בהשקעה במשפחה - אנו מעדיפים השקעה שגורמת לנו להרגיש הורים / ילדים טובים, ואם זה בהחלטות בחיי היום יום: ההחלטה לאיזו עממה לתרום - בהתאם לרמת הרגש שהיא הצליחה לעורר בנו, החלטה איזה מאכל לקנות, וכן הלאה.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

"ולא תקח שוחד" (טז, יט)

פעם אמר שופט רוסי אל רבה של בריסק הגה"ק רבי יושע בער זיע"א, גדולה מעלתם של חוקינו מחוקי ישראל, למשל החוק נגד שוחד, על פי חוקינו משנודע שאחד השופטים לקח שוחד, אנו מענישים גם את הנותן

וגם את המקבל, ואילו על פי חוקיכם רק הדיין לבדו מוזהר על איסור לקיחת שוחד, ואילו על מתן שוחד אין איסור כלל. אדרבה, השיב לו רבי יושע בער, על ידי כך דווקא החוק שלנו מרתיע יותר, על פי חוקיכם אין לו לשופט לחשוש משום דבר, הוא סמוך ובטוח שהנותן לא יגלה זאת לאיש, שאם יגלה הרי אף הוא יהיה צפוי לעונש חמור, ואילו על פי חוקי ישראל, תמיד יחשוש השופט שמא יבוא הנותן את השוחד, שעליו אין כל איסור ויגלה את הסוד ברבים.

"לא תטה משפט... ולא תקח שוחד כי השוחד יעוור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים" (טז, יט)

בתחלה נקט הכתוב בלשון יחיד - לא תטה משפט... ולא תקח שוחד, מדוע אפוא אינו מסיים שהשוחד יעוור את עיני "החכם" אלא "עיני חכמים"? כך שואל התורי זהב. ותירץ: בדין יושבים שלושה דיינים ומעלה. נמצא, שאם אחד לקח שוחד, הרי עדיין ישנם שני דיינים שלא לקחו שוחד, ומאחר שהם הרוב, בכוחם להטות הכף לדין אמת.

אמנם, כאשר יקבל אחד הדיינים שוחד, הוא יטהר את השרץ בק"נ טעמים, וישתדל בכל כוחו לשכנע גם את האחרים בצדקת דבריו...

"ולא תקח שוחד" (טז, יט)

אָבֵל אִם נִיָּשָׁר מִבֶּט כְּנֶה לְמָה שְׁמִסְתָּתֵר מֵאַחֲרָי הַבְּחִירָה שְׁלָנוּ לְפַעַל מִמָּקוֹם שֶׁל רֶגֶשׁ - יִחַשֵׁף בְּפָנֵינוּ הַסּוֹד הָאֶפֶל שֶׁל עוֹלָם הָרֶגֶשׁ. יוֹחֲנָן כֹּהֵן גָּדוֹל שִׁשְׁמֵשׁ בְּכֹהֲנָה גְדוֹלָה שְׁמָנִים שָׁנָה, לְפִי אַחַת הַשִּׁטוֹת בְּגִמְרָא לֹא אַחֵר מֵאֲשֶׁר יֵנְאִי הַמֶּלֶךְ. כְּלָנוּ יוֹדְעִים מָה הָיָה סוּפוֹ: לְאַחֵר עֲשָׂרוֹת שָׁנִים בְּתַפְקִיד הַמֶּקְדָּשׁ - הִפֵּךְ עוֹרָו וְנִעְשָׂה צְדוּקִי. עוֹלָה שְׁאֵלָה מְזַעְזַעַת: בְּאֵמֶת, אִיךָ יִתְכַּן? יְהוּדִי שִׁמְשָׁקִיעַ שָׁנִים בְּעִבּוּדֵת ה' בְּאִיכוֹת גְּבוּהָה, זוֹכֶה שׁוֹב וְשׁוֹב לְהַכְנִס לְפָנָיו וְלִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְלִצְאָתוֹ בְּשָׁלוֹם מִן הַמֶּקְדָּשׁ, כֹּהֵן שֶׁכָּפַר עַל יִשְׂרָאֵל מִדֵּי שָׁנָה - דּוֹקָא הוּא הִפֵּךְ לְצְדוּקִי הַכּוֹפֵר בַּתּוֹרָה שְׁבַע־לִפְהָ? בְּעִיּוֹן בְּסִפּוֹר חֲזִיו שֶׁל יֵנְאִי הַמֶּלֶךְ מִתְגַּלֶּה רֶגֶע הַתְּפִנִּית: בְּאַחַד הָרֶגָעִים הַמְרוֹמָמִים בְּחֲזִיו, לְאַחֵר שֶׁכָּבַשׁ שָׂשִׁים כָּרְכִים, עָרָךְ סְעוּדָת נִצְחוֹן לְחַכְמֵי יִשְׂרָאֵל.

אָז קָם 'לִץ, לֵב רַע וּבִלְיַעַל' בְּשֵׁם אֲלֶעָזָר בֶּן פּוּעִירָה וְשָׁאֵל עַל כְּשָׁרוֹת כֹּהֲנָתוֹ... יֵנְאִי הַמֶּלֶךְ נִפְגַּע מְאֹד, וּמִיָּד נִזְרָקָה בּוֹ אִפִּיקוֹרְסוּת; הוּא הִרְגָּ אֶת חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל, וּבִבְת אַחַת הַתְּפוּגָה מוֹרֶשֶׁת שְׁמוֹנִים שָׁנֹת כֹּהֲנָה.

אֲפָשָׁר לְהֶאֱשִׁים אֶת אֲלֶעָזָר בֶּן פּוּעִירָה, אִךְ גַּם לְתַמָּה עַל יוֹחֲנָן כֹּהֵן גָּדוֹל עֲצֻמוֹ: אִיךָ, בְּרֶגֶע הָאֵמֶת, נִעְלָמוּ שְׁמוֹנִים שָׁנֹת עִבּוּדֵת ה' אִיךָ נִתְּתָ לְעֶלְבוֹן אַחֵר לְהִרְסָתָ אֶת כָּל מַפְעַל חֲזִיקָה?

הַסִּפּוֹר הַזֶּה מְסַבֵּיר אֶת מַעֲלָלֵי הָרֶגֶשׁ: אָדָם יָכוֹל לְהִשְׁקִיעַ שְׁמוֹנִים שָׁנָה בְּעִבּוּדָה עֲלֵאִית, אִךְ אִם עוֹשֶׂה זֹאת מִתּוֹךְ רֶגֶשׁ - גַּם אִם הָרֶגֶשׁ טָהוֹר וְרוּחָנִי - יָכוֹל לְבּוֹא רֶגֶע שְׁבוֹ הַלֵּב וְיִתְלַהֵב מִרֶגֶשׁ אַחֵר, חֲזָק יוֹתֵר, וְהוּא יִבְחַר בּוֹ עַל חֲשָׁבוֹן כָּל עִבּוּדֵת הַחַיִּים.

כְּלוּמֵר: בְּכָל אוֹתָן שְׁמוֹנִים שָׁנָה שֶׁבֶהֱן הָאָדָם בָּטוּחַ שֶׁהוּא בְּמַסְלּוֹל הַנִּבּוֹן לְדַבְּקוֹת בְּאֵלָקִיו - הֵיכֵר הָרַע עוֹמֵד מִן הַצֵּד, מַחְכָּה לְשַׁעֲת הַכֶּשֶׁר. כְּאֲשֶׁר יְבוֹא רֶגֶשׁ הַפּוֹךְ וְחֲזָק יוֹתֵר - אוֹתוֹ אָדָם עָלּוּ לְזֶנֶחַ הַכָּל וְלִמְסַר אֶת הַשְׁגוּתוֹ לְסִטְרָא־אַחֲרָא.

זהו שאמרה תורה: אם תקח שוחד - השוחד הזה עלול לעוור גם את עיני החכמים האחרים! (ומתוק האור)

הגאון רבי שמחה הכהן קפלן זצ"ל כיהן כרבה של צפת מלפני כשבעים שנה.

הוא פתח בה ישיבות בזמנים שונים, אחת מהם "ישיבת צפת" שהיתה תחת חסותו, כשהישיבה היתה שרויה בדוחק גדול, כיתת הרב קפלן רגליו ממקום למקום כדי להציל את הישיבה.

והנה הגיעה ישועה ממקור בלתי צפוי, אחד המפעלים הגדולים שהרב קפלן העניק להם כשרות, שלח תרומה גדולה להצלת הישיבה.

אחרי תקופה מסוימת הופיעו בעלי המפעל בבית הרב קפלן וסיפרו לו שברצונם להכניס לשימוש במפעל, מכשיר חדש, והם רוצים את הסכמתו.

לפתע קם הרב קפלן מכיסאו וניגש לארון, הוא הוציא למול עיניהם הנדהמות את ההמחאה הכספית ששלחו לו בעלי המפעל להצלת הישיבה, וקרע אותה לגזרים...

עוד בעלי המפעל המומים מהמחזה, דפק הרב קפלן על שולחנו בחוזקה ואמר: אני אוסר עליכם להכניס את המכשיר החדש לשימוש!

אחרי שהתעשתו בעלי המפעל מהתדהמה

שאחזה בהם, שאלו את הרב: אנחנו מקבלים את דברי הרב ולא נכניס את המכשיר לשימוש, אבל למה הוא צריך לקרוע את ההמחאה ששלחנו להצלת הישיבה? ענה להם הרב קפלן: אמת! גם אם הייתי משתמש

לע"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

הוכיחה שיש לדידה סמכות גבוהה יותר מדעתם, והפקידה גורלה במקום אחר ושמו אמונת חכמים, בכך עברה מהערוץ הטבעי לערוץ אחר לחלוטין והכללים שם אחרים...

(דברי שיח)

מעשה באשה צעירה שנשבעה לבעלה שלא תנשא לאדם אחרי מותו.

ואולם אחרי שנפטר לב"ע לא יכלה האשה לעמוד בהבטחתה, והתיר לה המהרש"ל ז"ל להנשא לאחר.

לאחר שנישאה, נתגלה אליה בעלה הראשון בחלום הלילה והתרעם על כך שנישאה לאחר ולא שמרה לו הבטחתה. הוא בא אליה בחלום מספר פעמים, והתלונן על כך.

לפתע חלתה האשה והגיעה עד שערי מוות, עד שכבר החלה לגסוס. רח"ל.

שמע המהרש"ל על כך ורץ מיד לחדרה של החולה, הוא נעמד באמצע החדר והחל לזעוק בחום לבו: ריבוננו של עולם! אתה ציוות בתורתך לקיים מצוותך וגם לא לסור מהוראת החכמים ימין ושמאל, אני הוצאתי פסק דין על פי התורה שמותר לה לאשה זו להינשא שנית! האם תעשה תורתך פלסטר?

אחר שסיים המהרש"ל לזעוק דבריו, חל לפתע שיפור ניכר במצב חוליה של האשה והחלה להבריא עד שנתרפאה לחלוטין והאריכה ימים ושנים.

(שרי האלף)

סיפר כ"ק האדמו"ר רבי אהרן מבעלזא זצ"ל שבצעירותו הגיע לעיירה קוברין בה שהה גם הגאון רבי ברוך בער ליבוביץ זצ"ל.

בכסף תרומתכם הייתי פוסל את המכשיר לשימוש, אבל לדפוק על השולחן בחוזקה לא הייתי יכול! (הלמות עמלים)

"צדק צדק תרדוף" (טז, כ)

הוי רודף אחר הצדק בדרכי הצדק, הישר והאמת, ואל תהיה כאותם שרודפים אחר הצדק שלא בצדק, ועושים מעשים ומצוות בדרכי שקר ונתיבות עקלקלות. (הבעש"ט הק')

"על פי התורה אשר יורוך... תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" (יז, יא)

יום אחד נכנסה הרבנית קנייבסקי ע"ה לחדרו של בעלה הגאון רבי חיים זי"ע, וסיפרה שבפתח עומדת אשת אברך שחייבת לעבור טיפול מסובך להצלת חייה, אך הודיעה לרופאים שהסכמתה לניתוח מותנית בהוראת רבי חיים קנייבסקי.

הניף רבי חיים ידו בביטול אחר ששמע את הפרטים, ואמר: אינה צריכה לעבור את הטיפול. הכל יהיה בסדר בעז"ה.

היה שם תלמיד חכם שתמה: הרי רופאים בעלי סמכה קבעו שהטיפול הכרחי ודחוף, איך אפשר להורות לבטלו?

אך רבי חיים חזר שנית על דברו שהכל יהיה בסדר בעז"ה.

האשה עזבה את הבית ות"ח נוסף שהיה נוכח שם, שאל: ילמדנו רבינו איך הכריע נגד הרופאים שיודעים בדרך כלל מה שהם אומרים?

נענה רבי חיים ואמר: ודאי שהרופאים לא מדברים סתם, וקבעו שיש לערוך את הטיפול בדחיפות, אבל בעצם זה שהאשה התנתה את הסכמתה בהוראת רב,

במשך אלפי שנות גלות נרדף עם ישראל. אז הקשי בעבודת ה' היה חסר יכלת לקיים מצוות; כשהמדינות אסרו - זו הייתה התמודדות של 'חסר יכלת'. עברו שנים, ורוחות חדשות נשבו בעולם, באמת: שויון זכויות, חפש דת, כל אחד בוחר באמונתו. כעת כלם יכולים, באפן טבעי.

אך התמודדות חדשה צצה: למרות היכלת - הרצון נעלם, לכאורה. רוחות ההשפלה הביאו לקה שאנשים 'לא רצו' לקיים מצוות.

חלפו שנים, ועד הורנו: כלם יכולים ואף רוצים, אך רבים מרגישים ש'לא צריכים' זאת.

מי אמר שכדי להיות יהודי טוב אני חייב לעשות כך או כך? ואם אני מרגיש יהודי טוב יותר בדרך אחרת? זהו הסוד האפל של הרגש.

הרה"צ ר' אשר פרינד זצוק"ל היה אומר: רגש - בלוף! כל רגש הוא בועה אחת גדולה.

אין למחוק אותה, אלא להבין שזו אינה האמת - ולא לבנות עליה את יסודות החיים.

"אבל רגע", אנו שואלים: אם לא על פי הרגש נקבל החלטות - אז על מה כן?

מעבר למציאות המדמה ששמה רגש, קים עולם אמתי שר' אשר מכנה 'תחושות', ובמלים אחרות - תחומי האחריות שלנו.

כאנשים - יש לנו אחריות לאכל, לשותות, לישון, לנשם, להגן על עצמנו.

כהורים - להאכיל, לחנך, להקשיב.

כעובדים - למעסיק; כשכנים - לסביבה. בכל מקום יש לנו אחריות שאינה נתונה לזכות, אם רק נהיה בנים ולא נפעל ברגשנות.

ומעל הכל, כיהודים - למלא את שליחותנו בעולם.

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

להסביר לראש העיריה את ענייני "השארות הנפש" והאיסור של חיטוטי שכבי וכו'.

שמע ראש העיריה את דבריו הרציניים והנרגשים

והגיב: הרב מקוממיות מסביר לי מדברי חז"ל, אבל אני רוצה פסוק מפורש בתורה שאסור... במקום תשובה הניח רבי בנימין את עשר אצבעותיו על השולחן, ושאל את ראש העיריה: אתה מאמין שהאצבעות שלי נמצאות כעת על השולחן?

השיב ראש העיריה: כן, אני מאמין, אני רואה את האצבעות על השולחן, אז אני מאמין שהם על השולחן.

הגביה הרב מקוממיות את קולו ואמר: אני מאמין בכל מילה הכתובה בחז"ל, הרבה יותר ממה שאתה מאמין שהאצבעות שלי כעת על השולחן!

ברגע ששמע ראש העיריה את הדברים הללו יוצאים מפיו של הרב דקוממיות, פתח את המגירה הוציא את המסמכים החוקיים וקרע אותם אחד אחרי השני.

רבי חיים ברים שהיה נוכח בפגישה, כאמור, שאל את ראש העיריה: האם הגעת כבר לדרגה כזו של אמונה שאתה קורע את המסמכים?

השיב לו ראש העיריה: אני לא הולך לגלות לכם מה דרגתי באמונה, אבל דבר אחד ברור, כי אני מאמין באמונה שלימה, שהרבי מקוממיות מאמין במה שהוא אומר! ולכבודו קרעתי את כל המסמכים.

(הלמות עמלים)

ביקשו ממנו האברכים שהיו עם רבי ברוך בער כי ירצה בפניהם חידושי תורה מתורת זקינו [של רבי אהרן] כ"ק האדמו"ר רבי יהושע מבעלזא.

עמד ומסר שיעור מחידושי התורה של רבי יהושע.

הקשו האברכים קושיות על דבריו והתאמץ רבי ברוך בער במיוחד ליישב את כל הקושיות בטוב טעם ודעת.

ראה רבי אהרן מבעלזא כיצד מתאמץ רבי ברוך בער ליישב את הקושיות, התפלא על כך ושאל את רבי ברוך בער: "מדוע טורח כל כך ליישב הקושיות?" השיב לו רבי ברוך בער: אצל רבי של חסידים, הכל מושתת על אמונת חכמים, ואם יפרכו דבריו, הרי יכול חלילה להתערער אמונה זאת בלבם, ולכך מחוייב אני לעשות כל מה שאני יכול ליישב את הדברים, מה שאין כן אצל ראש ישיבה, לא נורא כל כך אם תשאר קושיה על דבריו... והפליא רבי אהרן מבעלזא את תשובתו.

(מתוך מאמר)

סיפר הגאון רבי ישראל יצחק מנדלסון (גאב"ד קוממיות): בשנת תשט"ז, קיבל ראש עירית טבריה (מר משה צחר) לידי תוכניות לחפור בבתי קברות בטבריה.

ביקש הגרי"ז סולובייצ'יק זצ"ל מאבי, הגאון רבי בנימין מנדלסון זצ"ל, לשכנע את ראש העיריה שלא לבצע את התוכנית. ביקש רבי בנימין מהגה"צ רבי חיים ברים זצ"ל שיתלוה אליו. הם הגיעו לטבריה ורבי בנימין ישב

חז"ל אמרו: "ישים אדם עצמו כשור לעל וכחמור למשאוי". לכאורה מעליב, אך בעצם נכון: כשם שהחמור נושא את המשא בלי לערב שקולי רגש, כך עלינו למלא את מחיבותנו בלי להתחשב בתחושות חולפות.

חמור שנפצע ברגלו אינו מודיע שהוא בחפז; הוא עובד ככל יכולתו. גם אנו, ביום שקשה לנו - אין הצדקה לשבר כלים.

לא מבקשים ממך לעשות מה שאינך יכול, אלא לעשות את מה שאתה כן יכול.

לא פעם מלה קטנה גורמת לנו להפסיק לתפקד. הבית זקוק לנו, המשפחה צריכה אותנו, אבל כלם הולכים על קצות האצבעות. מדוע? מפני שהעברנו את השליטה לרגש.

מאיפה זה נובע? מכך שהענקנו לרגש שליטה. בהתחלה זה נראה טוב: בראש השנה צפינו לקטע תפלה שירגש ויעורר תחושת "ימים נוראים"; במגביות תרמנו למקרים קורעי לב, ושבחנו ילדים שגרמו לנו להרגיש הורים מצליחים. אך בסופו של דבר הפל מתהפך - והרגש שולט ומשחק בנפש כרצונו.

ביום ששי הראשון לבריאה, לאחר שנברא אדם הראשון, אמר ה': "לא טוב היות האדם לבדו". לכאורה עדיף הנה לשהות לבד מול נוף מרהיב, להתחבר ולהרגיש את החיים. אך ה' אומר: זה לא טוב. מה כן? להיות בבית עם בלגן אינסופי? עם חשש ממלה לא במקום?

דווקא כן! כי להיות בודד אולי נעים יותר, אבל אינו הופך אותך לאדם טוב יותר.

דווקא החכוכים במשפחה ובחברה הם שמקדמים את האדם לתכלית ומחברים אותו לתפקיד האלוקי. פסגת עבודתנו בחיים נבחנת ברגעי נסיון.

באותם רגעים, במקום לחפש אשמים או לעסוק בתרופים, במקום לאפשר לרגשות לסער ולקבץ את דרכי - אני בוחר להתנתק מהם ולעבר למצב של "דומיה רגשית".

אז אני פועל ממקום נקי של אחריות ומחויבות. זו עבודת השם האמתית.

(ע"פ נקודות של אור - ספינקא)

א גוט שבת